

Hellen Rinell
637 Shinzaika
H I M E J I.
Japan.

Nr 182.

Göteborg den 4 juli 1963.

Käraste min Lillasyster!

I dag kom ditt brev nr 176 - jag har ändrat det till detta - och jag tackar så innerligt. Jag skriver högst personliga brev till både min syster och min bror och tar inga kopior. Men det är klart att jag skriver av en del av det, som jag formulerat först, då det gäller konferensberättelser å sant. Nu m å s t e jag ju skriva 179 bums, för du väntade på familjehistorien. Och därför kom du i andra omgången. Men nu är i alla fall 180 och 181 på väg. Och här ska bli mer. Ja, jag skickade Elisabet kr. 10:- när jag kom hem och jag har också haft några rader från henne därom. Jag tyckte att det räckte med 10:-
Om mamma hade fått 13 barn, varav 2 omgångar tvillingar, så måtte det väl vara 11 förlösningar? Incl. missfall å så.

Mitt förra brev avslutade jag på Seminariets avslutning. Där träffade jag på Ernhard Gehlin som berättade att han två månader efter Davids Börjessons död fått ett brev från honom helt avslutat. Det hade blivit liggande och nu hade G. fått det från Ingegerd, som han skrivit till med anledning av hennes fars död. Efter själva skolavslutningen serverades lunch i matsalen på Semis. Isa ville bjuda några på lunch ute i stan. Men Thora Pettersson, som jag inte kände förut, tyckte att vi skulle vara solidariska och äta där på stället. Hon hade en väldig kamp med Isa men övervann henne till slut. Dom som betalt 10:- kr pr år i några årtionden eller år vart bjudna på måltiden. Isa visste inte om hon var medlem. För säkerhets skull lämnade hon en gåva till Astrid Wahlborg, som väl täckte kostnaderna för maten. Sedan gick jag upp igen och hörde ett intressant föredrag av Arvid Stenström. Jag hoppade visst över söndagen den 9:de. Då var Dagny och jag i Farsta och såg deras fina kyrka och hörde Bosse predika. När vi sedan kom ut på plan, sa han plötsligt till Dagny: Har du sett min pojke? Nä, de hade hon inte. Så gick pappa Bosse till kyrkans barnvakt och fick tag i en liten söt grabb på kanske 1½ år, jag vet inte. Bosse sprang där och bar honom på armen och så såg faktiskt överlycklig ut. Jag visste inte förut att dom tagit sej ett barn. Gunvei och Erik Nilsson har ju tagit två barn, då inte heller dom fått några själva. Efter förm.-pred. blev vi bjudna till Ebba och Erhard Carlsson på kyrkkaffe. Dom bor där ute nästan i en modern två-rumslägenhet och har ett så trevligt hem. Ebba är diakon i församlingen.

Torsdag kl. 13 pastorsfrågarnas lunchmöte i Betaniakyrkans förnyade lilla sal, som var väldigt vacker. Där serverades kaffe och stora fina landgångar med en nästan knytnävstor!!! hög med räkor på mitten - Oscar!!! och en massa annat gott. Jag uppskattade dom till kr. 5:- pr st. Så skulle vi stå upp en i sänder och tala om vad vi hette och varifrån vi var. Detta särskilt med tanke på de unga och nya pastorsfruarna, som kanske inte varit med förut. Jag gjorde som de andra, sa mitt namn och Gbg. och fortsatte: Men jag är inte pastorsfru - än! Det blev skratt och aplåder. Jag måste ju förebära någon sorts ursäkt för att jag var där. Det var ju Dagny som släpat mej med. Nästa dag kom Österberg och frågade om han fick viga mej. Men jag lovade honom eftertryckligt att det skulle han inte få. Det väsentliga på denna sammankomst var ju ett föredrag av pastorn i Degerfors Barbro Larsson-Johansson. Hon har ju utgått från vår församling och är gift med Stig Johansson. "Mod att möte e n människa!" Så rubricerade hon sitt föredrag. Det var ett fint och inträngande tal. Att hon gått i min söndags-skola på Hisingen kanske du vet. Eller förstår!? Dagny berättade att hon för någon tid sedan ringt till D. för att tala med henne om någon sak. Träffade inte Barbro men en av hennes diakoner. Han hade många och starka ord om sin unga pastor. Hon har god kontakt med folket i samhället och är högt aktad där. Ni tar väl henne inte ifrån oss? sa han. Nä då, sa Dagny, jag har ett helt annat ärende. Vi är så glada åt henne och vill inte ha någon annan pastor varken manlig eller kvinnlig, sa Diakonen.

Om en stund ska jag fara till kyrkan, där Hjördis eller Gerdie ska tala och en flock ungdomar från Sahlgrenska troligen ska sjunga. Kanske jag hinner fortsätta och fylla ut vad som fattas här i morron. Ännu vet jag inte riktigt vad jag ska ta mej för i morron. Men jag har mycket att göra, då jag försummat mina sjuka och gamla vänner så länge. Gonatt me sej!

Den 5 juli. Gerdie höll en god predikan i går kväll om "den rike ynglingen" med tillämpning på oss kristna. Hon tryckte särskilt på ynglingens fråga: "Vad fattas mig ännu"? Den var inträngande och god. Hjördis jobbade väl? Det var en annan sköterska som vittnade. Hon brukar uppträda som ledare av sångargruppen från Sahlgrenska. Flickorna var inte så många så dom kunde sjunga. Just NU ringde jag Matilda Persson för att tacka för senast och för att få veta något om Swedbergs. John Alfred är nu intagen på Beckomberga. Och Märta är hur orolig som helst. F. n. är hon hos John och Dagny på Ljusterö. Men så vill hon till Täby. Det är visst Bertil Strutz sommarställe eller bostad, som dom förr har fått disponera, då familjen är borta. Om jag fattade det rätt. När det inte går så vill hon att Doris ska komma ut till Ljusterö. Och hon har ju Eric att sköta om. Dessutom har hon så många ting, som hon ska ordna i alla sammanhang. Annars är det ju Dagny, som är allt. Nu är det ju också besöksförbud på alla Stockholms Sjukhus, vilket förlänges för varje gång dom träffar på ett nytt smittkoppsfall. Nu till den 20. Samtidigt som det är svårt att Märta inte får

gå dit, så tycker dom att det är väl, för annars skulle hon springa dit så ofta hon fick. Ja, det är inte lätt! Att S. är på Beckomberga är ju ingen hemlighet för någon, så jag menar att det gör ingenting om du nämner därom eller frågar i brev å så. - Matilda sa också att det ska inte dröja så länge innan du får brev från henne. Så berättade hon en av de svarta familjerna fick en son i går. Det var Isais. Dom har förut 2 barn i Kongo och 2 här = 5. Det var bra att jag fick veta när Egron och Gerda kommer. Jag har inte hört något om att flickornas avskedsmöte skulle bli deras välkomstmöte. Jag hinner ju aldrig fram till konferensen. Men vi kan ju ta missionsföreståndarefrågan. Du har sett alla namn som var uppe. Jag vet att det åtminstone förr var många som int gillade Rudén. Men för min del sätter jag honom som nr 1. Jag gillade honom inte alltid jag heller. Men han var i alla fall något att hålla i handen. Och man kunde säga honom sin mening om man hade en annan än han. Om han däremot brydde sej om ens mening är ju en annan sak. Som nr 2 satte jag Lagergren och som 3:a Abrahamsson. Inga röstsiffror är ju kända. Nu tar också detta papper slut med de käraste hälsningarv åtte